

MAPK TBEH

TOM SAWYER
SALAPOLIISINA

Марк Твен

Tom Sawyer salapoliisina

«Public Domain»

Твен М.

Tom Sawyer salapoliisina / М. Твен — «Public Domain»,

Содержание

ENSIMMÄINEN LUKU	5
TOINEN LUKU	8
KOLMAS LUKU	11
Конец ознакомительного фрагмента.	14

Mark Twain

Tom Sawyer salapoliisina / Huck Finnin kertomus

ENSIMMÄINEN LUKU

Oli kulunut vuosi siitä, kun Tom Sawyer ja minä vapautimme vanhan neekerimme Jimin, joka oli setä Silasin farmilla Arkansasissa pantu kahleisiin karanneena orjana. Nyt tuli kevät; jäätynyt maa sulii ja lauhemmat tuulet puhaltelivat. Yhä lähempää viittasi aika, jolloin taas sai käydä paljain jaloin; silloin tulisi kuulapelin aika, sitten hyrrän ja vanteen, tai annettaisiin leijan nousta, ja kun vihdoinkin kesä olisi tullut, silloin uimaan! Mutta siihen oli vielä mahdottoman pitkä aika, ja ajatus, kuinkahan kauan vielä täytyy odottaa, ennenkuin kesä tulee, tekee meikäläisen perin alakuloiseksi. Silloin tällainen poika parka maleksii mieli raskaana siellä täällä; hän huokailee ja ähkii eikä tiedä, mikä häntä vaivaa. Hän hakee itselleen yksinäisen paikan jossain korkealla mäenrinteellä, mistä hän voi nähdä kauas, kuinka suuri Mississippi kaartaa niemekkeen toisensa jälkeen, kunnes se haihtuu usvaiseen etäisyyteen. Kaikki on niin hiljaista ja juhlallista kuin hautajaisissa, ja toivoisi, että olisi itse kuollut ja kuopattu, jotta näillä maailman murheilla olisi loppunsa.

Tiedätkö, mikä on tuon taudin nimi? Sitä sanotaan kevätkuumeeksi. Ja kun se saa jonkun valtoihinsa, on hänen sydämessään aina ikävä, ei oikein tiedä mitä. Tahtoisin kauas pois jokapäiväisen elämän iankaikkisesta yksitoikkoisuudesta, johon vallan kyllästyy. Nähdä jotain uutta ja matkaella vieraisiin maihin, jossa kaikki on ihmeen ihanaa, salaperäistä ja ihkasan uutta, – niin, sitä tekisi mieli. Kuitenkin on tyytyväinen, kun saa tehdä pienemmänkin matkan, ja on iloinen, kunhan vain pääsee pois edes johonkin.

No niin, meitä kahta vaivasi ankara kevätkuume, Tom Sawyeria ja minua. Mutta ei ollut mitään toiveita, että Tom voisi laiminlyödä koulunsa ja lähteä matkalle; hänen tätinsä Polly piti sitä ajantuhlauksena eikä olisi milloinkaan suostunut siihen. Hyvin alakuloisena ja mieli masennuksissa istuimme eräänä päivänä auringonlaskun aikaan ulkona kiviportailla ja murjotimme; silloin lähestyi meitä tati Polly kirje kädessä.

"Tom", sanoi hän, "sinun täytyy panna kuntoon matkalaukkusi ja lähteä Arkansasiin – tati Sally kaipaa sinua."

Olin vähällä hypätä nahoistani ilosta enkä voinut uskoa muuta, kuin että Tom lankeisi tätinsä kaulaan ja halaisi hänet puolikuoliaaksi; mutta hän istui vaiti kuin tukki eikä hiiskahtanut halaistua sanaa. Kuinka hän olikaan sellainen narri, ettei tarttunut ihanaan tilaisuuteen, joka hänelle tarjoutui! Se voi helposti livahtaa hänen käsistään, jollei hän heti avaisi suutaan ja selittäisi, miten iloinen ja kiitollinen hän oli. Olin vallan suunniltani ja itkuun pillahtamaisillani, kun hän istui vain istumistaan paikallaan ja vihdoinkin hyvin levollisena sanoi:

"Minun on ikävä sitä sanoa, tati, mutta siitä ei voi todella nyt olla puhettakaan!" – Silloin minun teki mieli ampua hänet kuoliaaksi!

Tati Polly oli kuin puulla päähän lyöty ja niin suuttunut tuosta röyhkeästä vastauksesta, että seisoi siinä kokonaisen minuutin sanaakaan sanomatta ja antoi minulle aikaa pukata Tomia kylkeen ja kuiskata hänelle:

"Oletko menettänyt järkesi? Kuinka voit heittää pois tuollaisen onnen ja tallata sitä jaloillasi?"

Mutta se ei tehnyt häneen mitään vaikutusta. "Ole hiljaa, Huck Finn", murisi hän, "pitäisikö hänen ehkä huomata, että tahtoisin päästä sinne vaikka henkeni kaupalla? Heti hänessä heräisi tuhannen epäilystä – pelkkiä kuviteltuja tauteja, vaaroja ja esteitä. Käden käänteessä hän peruuttaisi lupauksensa. Anna minun vain olla, minä tiedän, miten hänen kanssaan on meneteltävä."

No, mitään sellaista ei olisi minun päähäni pälkähtänytkään; mutta Tom oli oikeassa, kuten aina. Ensi luokan ovelapää eikä milloinkaan neuvoton – sellainen ei niin pian häkelly! Nyt oli tati Polly tointunut kauhustaan, ja sitten se alkoi:

"Vai niin – eikö siitä voi olla puhettakaan? Onko kuultu kummempaa! Ja sen sanot minulle suoraan vasten naamaa? – Paikalla menet ylös ja pakkaat hynttyysi. Ei sanaakaan enää, sen sanon – muuten tulee keppiä!"

Hän antoi hänelle vielä luunapin sormustimellaan, kun me kumarruimme ja kiidimme nopeasti hänen ohitsensa. Tom alkoi ulista ja me juoksimme portaita ylös. Ylhäällä huoneessaan hän lankesi kaulaani ja oli kuin hulluna ilosta, kun pääsi matkalle.

"Hän katuu piankin, että on päästänyt minut lähtemään", sanoi hän. "Mutta nyt hänellä ei ole mitään muuta neuvoa eikä hän voi enää sitä peruuttaa, siihen hän on liian ylpeä."

Kymmenessä minuutissa Tom oli pakannut tavaransa, paitsi mitä hänen tätinsä ja Mary aikoivat antaa mukaan; sitten hän odotti vielä kymmenen minuuttia, että tati Pollyn viha lauhtuisi ja hän tulisi taas lempeäksi ja ystävälliseksi.

"Kun hän on vain puoleksi suutuksissaan", sanoi hän, "tarvitsee hän kymmenen minuuttia leppyäkseen; mutta jos olen saattanut hänet vallan raivoon, silloin menee kaksikymmentä minuuttia, ja nyt on tapaus sellainen."

Nyt menimme nopeasti alas, koska paloimme uteliaisuudesta saada kuulla, mitä tati Sally oikeastaan oli kirjoittanut. Kirje oli tati Pollyn helmassa, ja hän istui siinä aivan ajatuksiinsa vaipuneena. Kun olimme istuutuneet, sanoi hän:

"Sukulaisemme siellä etelässä ovat sangen huolissaan; he toivovat, että te ilahuttaisitte heitä, sinä ja Huck Finn, ja olisitte heille lohdutuksena. No, te kaksi olette juuri kauniita lohduttajia! – Asia on nimittäin seuraavasti: Eräs heidän naapurinsa, Brace Dunlap, pyysi kolme kuukautta sitten heidän Bennynsä kättä. He vitkailivat kauan, ennenkuin antoivat vastauksen, ja selittivät vihdoinkin hänelle suoraan, ettei naimiskaupasta voinut tulla mitään. Siitä hän pahastui kovin, ja nyt he ovat siitä huolissaan. Minusta näyttää, etteivät he tahdo kokonaan rikkoa naapurivälejä, sillä häntä lepyttääkseen he ovat ottaneet hänen tyhjäntoimittajan veljensä palvelukseensa farmille, vaikka heidän varansa tuskin sallivat sitä ja tuo ihminen oikeastaan on vain tiellä. Keitä ovat sitte nuo Dunlapit?"

"He asuvat noin mailin päässä setä Silasin maatilalta, tati – kaikki farmit sielläpäin ovat yhtä etäällä toisistaan. Brace Dunlap on paljoa rikkaampi kuin toiset naapurit ja hänellä on koko joukko neekereitä. Hän on lapseton leskimies, kuusineljättä vuotta vanha, hyvin ylpeä ja kopea, niin että koko maailma ryömii hänen edessään. Luultavasti hän on ajatellut, että hänen tarvitsee vain kolkuttaa jonkun tytön ovelle, saadakseen hänet vaimokseen; hän hämmästyi kai aikalailla, kun ei voinut saada Bennyä. Bennyllä on ikävuosia vain puolet siitä kuin hänellä ja hän on herttaisin, viehättävin – no, tunnethan itsekin Bennyn. Minun käy vain sääliksi vanha setä Silas parka, jonka täytyy elää mahdollisimman niukasti ja ottaa palvelukseensa sellainen vetelys kuin Jupiter Dunlap, vain tehdäkseen hänen kopealle veljelleen mieliksi."

"Onpa sekin nimi – Jupiter! Mistä hän on sen saanut?"

"Se on vain haukkumanimi; mikä hänen oikea nimensä on, sitä tuskin tietnee enää kukaan. Häntä on kutsuttu sillä nimellä jo kaksikymmentäseitsemän vuotta, siitä pitäin, kun hän ensi kerran kävi uimassa. Silloin näki koulumestari, että hänellä oli vasemmassa reidessä polven yläpuolella kymmenpennisen kokoinen pyöreä, ruskea merkki ja sen ympärillä neljä pienempää merkkiä, ja sanoi, että se muistutti Jupiter tähteä ja sen kuita. Lapsista se tuntui naurettavalta, he alkoivat nimittää häntä Jupiteriksi, ja sen nimen hän on saanut pitää tähän päivään asti. Hän on iso ja laiska, viekas, kavala ja pelkuri, mutta samalla taas myös hyväntahtoinenkin. Omaisuutta ei hänellä ole pennin pyörylää; Brace ruokkii häntä armosta ja antaa hänelle vanhat vaatteensa ja halveksumisensa kaupanpäällisiksi. Jupiterilla on pitkä tukka, mutta ei partaa; hän on kaksoinen."

"Vai niin? Minkä näköinen on sitte hänen kaksoisveljensä?"

"Kerrotaan, että hän on hiuskarvalleen Jupiterin näköinen, ainakin ennen – nyt ei häntä ole nähty seitsemään vuoteen. Kun hän oli yhdeksäntoista tai kahdenkymmenen vuoden ikäinen, joutui hän kiinni murtovarkaudesta ja pistettiin linnaan. Mutta hän pääsi pakenemaan pohjoiseen ja teki ryöstön tai varkauden milloin missäkin; siitä on jo sentään pitkä aika. Nyt hän on kuollut, s.o. ihmiset väittävät niin – hänestä ei ole enää kuulunut mitään."

"Mikä hänen nimensä oli?"

"Jack."

Syntyi lyhyt äänettömyys; vanha täti oli nähtävästi ajatuksissaan.

Vihdoin hän sanoi:

"Eniten huolestuttaa täti Sally se, että setä suuttuu aina niin kauheasti tuolle Jupiterille."

"Mitä", huudahti Tom ihmeissään, "setä Silas? Se on kai vain pilaa – hänhän ei *voi* suuttua!"

"Täti kirjoittaa, että setä joutuu usein niin raivoihinsa, että hän pelkää hänen tekevän miehelle ruumiillista väkivaltaa."

"Mutta tuopa on jo enemmän kuin kummallista! – Setähän on lauhkea kuin lammas."

"Hän lienee kuin muuttunut alituisesta riidasta ja torasta. Naapurit puhuvat jo siitä ja panevat kaiken syyn sedän niskoille, koska hän on saarnaaja ja hänen siis pitäisi ylläpitää rauhaa. Täti Sally sanoo, että setä oikein häpee nousta saarnastuoliin; myös on seurakunta kadottanut luottamuksensa häneen eikä hänestä pidetä enää ollenkaan niin paljo kuin ennen."

"Kummallista! Setähän oli aina niin lempeä ja ystävällinen, niin hajamielinen, niin haaveksiva, niin täynnä yksinkertaisuutta ja sydämen hyvyyttä, sanalla sanoen oikea enkeli. Mitähän lieneekään tapahtunut?"

TOINEN LUKU

Meillä oli mahdoton onni. Höyrylaivalla, joka kulki pohjoisesta suoraan Louisianan suoseutuun, matkustimme pitkin koko Mississippia alas Arkansasiin farmille saakka eikä meidän tarvinnut edes muuttaa laivaa St. Louisissa. Melkein tuhannen mailia yhteen menoon!

Höyrylaivalla tuntui sangen yksinäiseltä, sillä harvalukuiset matkustajat olivat vanhoja miehiä, jotka istuivat kannella kaukana toisistaan ja nukkuivat tai olivat ääneti. Neljä päivää kesti matka ylisellä Mississippinä, sillä jouduimme usein matalikolle, mutta ikävältä ei meistä pojista lainkaan tuntunut – kuinka voisikaan olla ikävä, kun on matkalla! —

Heti matkan alussa olimme minä ja Tom urkkineet, että joku varmaankin makasi sairaana viereisessä kajuutassa, koska ruoka aina kannettiin sinne sisään. Me tiedustelimme asiaa, ja tarjoilija sanoi, että mies siellä sisällä ei näyttänyt ollenkaan sairaalta.

"Mutta hänen täytyy olla sairas."

"Hyvin mahdollista – en tiedä – minusta näyttää, että hän tekeytyy kipeäksi."

"Miksi niin luulette?"

"No, jos hän olisi sairas, riisuisi hän toki vaatteet päältään, mutta sitä hän ei tee. Ainakin saappaat hänellä on aina jalassa."

"Onko se mahdollista? Silloinkin, kun hän asettuu levolle?"

"Silloinkin."

Salaisuus! Se oli vettä Tomin myllyyn.

"Mikä on miehen nimi?"

"Phillips; hän tuli laivaan Alexandriassa."

"Onko hänessä muuta merkillistä?"

"Ei – kovin peloissaan hän vain on. Yötä päivää hän pitää ovensa lukittuna, ja kun sille kolkutetaan, raottaa hän sitä vain ja tirkistää ensin, kuka oven takana on."

"Totisesti, hänet tahtoisin mielelläni nähdä. Sanokaapa – ettekö voi avata ovea selki selälleen, kun taas menette sinne sisään, jotta –"

"Varjelkoon! Ja vähäpä siitä olisi hyötyä. Hän asettuu aina oven taakse."

Tom mietti hetkisen.

"Tiedättekö mitä? Antakaa minulle esiliinanne ja sallikaa minun viedä hänelle huomenna aamiainen. Saatte neljänneksen dollaria."

Tarjoilija suostui siihen sillä ehdolla, ettei ylitarjoilijalla ollut mitään sitä vastaan.

"Hänen kanssaan sovin kyllä asiasta", sanoi Tom. Ja aivan oikein, seuraavana aamuna oli meillä kummallakin esiliina ja kannoimme ruuat sisään.

Tom oli maannut valveilla koko yön ja ajatellut päänsä puhki Phillipsiä ja hänen salaisuuttaan. Se oli minun mielestäni turhaa vaivaa; oli paljoa parempi tulla itsestään asioiden perille, tekemättä mitään vääriä johtopäätöksiä. "Voinhan odottaa", ajattelin enkä antanut uneni häiriytyä.

Kun Tom aamulla koputti ovelle, tirkisti mies ovenraosta, päästi meidät sisään ja sulki nopeasti oven jälkeemme. Mutta, tuli ja leimaus – kun me katsahdimme häneen, olimme vähällä säikähdyksestä pudottaa kahvivehkeet.

"Herranen aika – Jupiter Dunlap – miten te olette täällä?" huudahti

Tom.

Tietysti mies oli hämmästynyt, ja ensin näytti siltä, kuin hän ei olisi tiennyt, pitkö hänen ilostua vai pelästyä. Hän oli käynyt aivan kalpeaksi, mutta pian palasi väri hänen kasvoilleen ja hän alkoi puhella kanssamme, samalla kun söi suurustaan.

Hetkisen kuluttua hän sanoi: "En ole lainkaan Jupiter Dunlap, mutta nimeni ei ole myöskään Phillips. Jos vannotte, että pidätte suunne, tahdon ilmoittaa teille, kuka olen."

"Me emme hiisku kellekään mitään", huudahti Tom; "mutta jos ette ole Jupiter Dunlap, ei teidän tarvitse sanoa minulle nimeänne."

"Kuinka niin?"

"Koska te ja hän olette toistenne näköiset kuin kaksi munaa. Te olette hänen kaksoisveljensä Jack."

"Voit olla oikeassa. Mutta sanoppa, poika, mistä tunnet meidät kumpaisenkin?"

Nyt Tom kertoi, mitä seikkailuja meillä oli ollut edellisenä kesänä setä Silasin farmilla. Kun hän kuuli, että me tunsimme kaikki hänen sukulaissuhteensa ja hänen oman elämäntarinansa, tuli hän aivan avomieliseksi ja puheliaaksi. Hän sanoi, että "hän oli aina ollut vetelys, nytkin hän oli huono mies ja tuli kaiketikin elämänsä loppuun pysymään epäkelpona tyhjäntoimittajana. Tosin se oli vaarallista ja –"

Hän vaikenä yht'äkkiä ja kuunteli käsi korvan takana. Emme puhuneet sanaakaan; pari sekuntia olimme hiljaa kuin hiiret. Ei kuulunut muuta kuin puuseinien natina ja koneen jyske konehuoneesta.

Rauhoittaaksemme häntä aloimme kertoa hänelle yhtä ja toista hänen sukulaisistaan: että Brace oli kadottanut vaimonsa kolme vuotta sitten ja että hän oli saanut rukkaset Bennyiltä, kun oli pyytänyt tätä vaimokseen; että Jupiter oli työssä setä Silasilla, joka aina oli riidassa hänen kanssaan, ynnä muuta senkaltaista. Yht'äkkiä hän alkoi ääneensä nauraa.

"Pojat", huudahti hän, "teidän lörpöttelyenne siirtävät minut kokonaan entisiin aikoihin, tuntuupa oikein hyvältä. Seitsemään vuoteen en ole kuullut mitään senkaltaista. Mutta mitä puhutaan minusta naapuristossa?"

"Teistä ei puhuta enää mitään; korkeintaan joka riemuvuosi mainitaan teidän nimenne kerran."

"Onko se mahdollista! Ja mistä se johtuu?"

"Siitä, että teitä on jo pitkät ajat pidetty kuolleena."

"Tosiaanko? Puhutko totta?" Hän oli kiihtyneenä hypähtänyt pystyyn.

"Sanani pantiksi! Ei yksikään ihminen luule, että vielä olette elossa."

"Hurraa, sitten olen pelastettu! Uskallan mennä kotia. Varmaan sukulaiseni auttavat minua piilottautumaan. Eikö totta, te pidätte suunne kiinni? Vannokaa se minulle vielä kerta! Vannokaa, ettette minua kavalla nyt ettekä milloinkaan! Pojat, armahtakaa minua viheliäistä raukkaa, joka en saa lepoa päivällä enkä yöllä enkä uskalla näyttäytyä missään. En ole tehnyt teille milloinkaan mitään pahaa ja tahdon teille kaikkea hyvää, niin totta kuin Jumala on taivaassa. Vannokaa, että olette vaiti, ja pelastakaa henkeni!"

Tietysti teimme hänelle mieliksi ja vannoimme. Hän kiitti meitä kaikesta sydäimestä, mies parka: luulenpa, että hän olisi mielellään syleillyt ja suudellut meitä.

Puhelimme vielä kauan keskenämme; sitten hän otti esille pienen matkalaukun, avasi sen ja pyysi, ettemme katsoisi sinnepäin. Käänsimme selkämme häneen päin, ja kun taas saimme luvan kääntyä, oli hän kokonaan muuttunut. Hänellä oli siniset silmälasit ja pitkät, ruskeat viikset, jotka sopivat hyvin hänen kasvoihinsa. Hänen oma äitinsä ei olisi tuntenut häntä.

"Olenko vieläkin veljeni Jupiterin näköinen?" kysyi hän.

"Ette", sanoi Tom, "ei mikään muistuta enää hänestä, paitsi pitkä tukka."

"Sen annan leikata lyhyeksi, ennenkuin tulen kotia. Hän ja Brace säilyttävät salaisuuteni, ja voin asua heidän luonaan vieraana, ilman että naapurit rupeavat epäilemään. Mitä arvelette suunnitelmastani?"

Tom ajatteli hetkisen, sitte hän sanoi:

"Huck ja minä, me emme tietysti hiisku sanaakaan, mutta jos ette itse ole vaiti, olette vaarassa tulla tunnetuksi. Ihmiset huomaisivat, että teidän äänenne sointi on sama kuin Jupiterin, ja silloin he ehkä muistavat kaksoisveljen, jonka he ovat luulleet kuolleeksi ja joka on voinut koko ajan piileksiä väärän nimen turvissa."

"Tuhat tulimmaista, oletpa sinä viisas!" huudahti hän. "Mutta oikeassa sinä olet. Minun täytyy tekeytyä kuuromykäksi, niin pian kuin joku naapuri tulee lähelleni. Olisipa ollut kaunista, jos en olisi

sitä hoksannut. Mutta enhän oikeastaan aikonut kotia, vaan yleensä johonkin paikkaan, jossa olisin turvassa pojilta, jotka vainoavat minua. Sitte aioin ottaa silmälasit ja parran ja myös toiset vaatteet ja – "

Samassa hän juoksi ovelle, painoi korvansa siihen ja kuunteli. Hän oli käynyt kalpeaksi ja hengitti nopeaan.

"Kuului siltä, kuin olisi viritetty pyssyn hanaa", kuiskasi hän. "Herra Jumala, on tämäkin elämää!" Raukeana ja voimatonna hän vaipui tuolille ja pyyhki hikeä otsaltaan.

KOLMAS LUKU

Senjälkeen olimme melkein aina hänen luonaan, useimmiten makasi toinen meistä hänen yläkojussaan. Hän oli tuntenut itsensä niin kauhean yksinäiseksi ja hänellä oli hädässä lohdutuksena, että hänellä oli seuranaan joku, jonka kanssa hän voi puhella. Me paloimme tietysti uteliaisuudesta päästä salaisuuden perille; mutta Tom sanoi, ettei meidän pitäisi antaa hänen huomata mitään; silloin hän kyllä joskus itsestäänkin alkaisi puhua siitä. Jos utelisimme häneltä, rupeaisi hän heti epäilemään ja olisi vaiti kuin simpukka. Vallan niin kävikin. Helposti huomasi hänestä, että hän olisi kertonut meille mielellään kaikki, mutta joka kerta, kun ajattelimme "Nyt se tulee!" valtasi hänet pelko ja hän käänsi puheen johonkin muuhun. Me saimme sen kuitenkin tietää ja se kävi seuraavasti:

Hän oli ruvennut, näköjään ilman aikojaan, kyselemään meiltä välikannen matkustajista, jotka tulivat ylös ravintolapöydän ääreen paloviinaa ostamaan; me koetimme kuvailla heitä, mutta siihen hän ei tyytynyt, vaan tahtoi tietää kaikki yksityiskohdat. Tom pani parastaan, ja kun hän rupesi kuvaamaan yhtä raaimmista ja repaleisimmista miehistä, lyhistyi Jack Dunlap kauhuissaan kokoon.

"Voi kauhistus, se on yksi heistä! He ovat varmasti laivassa – johan sitä aattelinkin! Toivoin, että olin päässyt heistä, mutta epäilin sitä kuitenkin. Anna mennä vaan!"

Kun Tom kuvasi vielä toisen raa'an ja renttumaisen välikannenmatkustajan, kalpeni Dunlap kauhusta. "Voi armias, se on toinen! Mitä nyt teen? Olisipa nyt edes myrskyinen, säkkipimeä yö ja pääsisin jotenkuten rantaan. Mutta he ovat varmaan lahjoneet jonkun, kengänpuhdistajan tai kantajan, pitämään minua silmällä. Jos onnistuisinkin heidän huomaamattaan pujahtamaan tieheni, ei kuluisi tuntiakaan, ennenkuin he sen tietäisivät."

Levottomana hän käveli edestakaisin. Ei kestänyt kauaakaan, ennenkuin hän alkoi kertoa, miten hänelle oli käynyt väliin hyvin, väliin huonosti, ja ennenkuin sitä huomasimmeakaan, oli hän jo oikealla tolalla.

"Olimme sopineet tarkkaan kaikesta", sanoi hän. "Oli kysymys kahdesta ihmeen kauniista timantista, jotka olivat suuria kuin pähkinät ja joita kaikki ihailivat eräässä St. Louisin jalokivikaupassa. Pukeuduimme hienoihin vaatteisiin ja suoritimme kepposen keskellä päivää. Annoimme lähettää timantit luoksemme hotelliin, ikäänkuin olisimme tahtoneet ostaa ne, jos ne miellyttäisivät meitä, ja lähetimme niiden sijasta jalokivikauppiaille takaisin kaksi lasinkappaletta, jotka olimme sitä varten varanneet itsellemme, ilmoittaen, että timantit eivät olleet vallan puhtaita ja että pidimme kahdentoistatuhannen dollarin hintaa liian korkeana."

"Kaksitoista – tuhatta – dollaria!" huudahti Tom. "Olivatko ne sitten todella niin paljon arvoiset?"

"Ei senttiäkään vähemmän."

"Ja te livistitte niiden kanssa tiehenne?"

"Muutta mutkitta! Jalokivikauppias ei ehkä tänä päivänäkään vielä tiedä, että häneltä on varastettu. Mutta pidimme sentään epäviisaana jäädä St. Louisiin. Mietimme sinne ja tänne ja päätimme matkustaa yliselle Mississippille päin. Mutta sitä ennen käärimme timantit paperiin, kirjoitimme nimemme päälle ja annoimme paketin hotellinpalvelijalle määräyksellä, ettei hän antaisi sitä takaisin kenellekään meistä, jolleivät toiset kaksi olisi läsnä todistajina. Sitten teimme kävelyretken kaupungille, mutta kukin erikseen; luulen, että meillä kaikilla oli sama aikomus, vaikka en tahdo sitä väittää varmasti."

"Mikä aikomus?" kysyi Tom.

"Ryöstää toisilta."

"Mitä – ettäkö yhden piti ottaa kaikki, sitten kun hän oli sen ensin saanut toisten avulla?"

"Niin juuri."

Tom oli vallan kuohuksissaan siitä. Hän sanoi, että se oli häpeällisin, halpamaisin kepponen, mistä hän milloinkaan oli kuullut. Mutta Jack Dunlap vakuutti hänelle, ettei se ollut hänen

ammattissaan mitään tavatonta. Joka kerran oli antautunut sille alalle, hänen täytyi itse katsoa eteensä, koska ei kukaan muu ihminen sitä tehnyt hänen edestään. Sitten hän jatkoi kertomustaan:

"Oli tietysti vaikeata jakaa kaksi timanttia kolmen miehen kesken, sen kai arvaatte. Jos meillä olisi ollut kolme timanttia, niin silloin –. Mutta mitäpä puhua siitä sen pidemmältä; enempiä niitä nyt ei ollut kuin kaksi. Kuljeskelin siis syrjäkaduilla ja mietin, miten voisin saada timantit kynsiini. Jos se onnistuisi, aioin pukeutua niin, ettei kukaan tuntisi minua, ja puikkia tieheni. Ostin sitä varten itselleni valeparran, siniset silmälasit ja maalaispuvun, jonka näette nyt ylläni, ja pistin kaikki matkalaukkuun, jonka olin ottanut mukaani. Kun kuljin erään puodin ohi, jossa myytiin kaikenlaista tavaraa, katsoin ikkunasta sisään. Siellä seisoj Bud Dixon, yksi meidän joukosta. 'Tahdonpa nähdä, mitä hän ostaa', ajattelin itseni ja piilouduin, mutta seurasin tarkasti kaikkia hänen hommiaan. No, mitä luulette hänen ostaneen? – Sitä ette aavista ikipäivinä, pojat. Ei muuta kuin pienenpienen ruuvimeisselin."

"Kummallista! Mitä hän sillä teki?"

"Sitä minäkin ajattelin itseni. Tuumin puhki pääni, mutta en voinut sitä keksiä. Vanhojen vaatteitten kauppialta hän osti vielä punaisen flanellipaidan ja risaiset vaatteet, samat, jotka hänellä nytkin on yllään teidän kuvauksestanne päättäneen. Kun olin sen nähnyt, menin telakkaan ja piilotin tavarani jokilaivaan, jolla aioimme matkustaa. Kun sitten taas kuljeskelin pitkin katuja, näin toisenkin toverini tekevän ostoksiansa. Illan suussa haimme timantit hotellista ja menimme laivaan.

"Nyt olimme pulmallisessa asemassa, sillä emme uskaltaneet ruveta levolle. Miten olisimme muuten voineet pitää silmällä toisiamme? Välimme olivat näet olleet jo pari viikkoa huonot, ja pidimme yhtä vain niin kauan, kuin asiat vaativat. Kaksi timanttia kolmea henkilöä kohti, siinä pulma! Ensin söimme illallista, sitten tupakoimme ja kävelimme kannella keskiyöhön asti. Vihdoin menimme minun kajuuttaani, tarkastimme, että timantit olivat vielä paperissa, ja asetimme ne alempaan vuoteeseen, jossa voimme kaikki kolme pitää niitä silmällä. Sitten istuimme sanaakaan hiiskumatta ja kävimme yhä unisemmiksi. Bud Dixon antautui ensin väsymyksen valtaan; hänen päänsä vaipui rintaa vasten, ja hän kuorsasi, niin että tärisi. Silloin osoitti Hal Clayton ensin timantteja ja sitten ovea. Ymmärsin, mitä hän tarkoitti, kurotin käteni paperia kohti ja otin sen. Odotimme nyt hetkisen, mutta Bud nukkui edelleen eikä liikahtanut. Väänsin hiljaa avainta ja painoin ovea; sitten hiivimme varpaisillamme ulos ja suljimme oven perässämme äänettömästi.

"Laiva lipui hiljalleen jokea pitkin; pilvet peittivät kuun, eikä kukaan huomannut meitä. Sanaakaan sanomatta menimme suoraan yläkannelle ja asetuimme istumaan aivan laivan reunalle kansi-akkunan luo. Tiesimme kumpikin, mitä se merkitsi; ei ollut tarvis mitään selityksiä. Jos Bud Dixon heräisi ja näkisi, että timantit olivat poissa, tulisi hän suoraan perässämme, sillä hän ei tiennyt, mitä pelko oli. Silloin oli aikomuksemme viskata hänet laidan yli tai uhrata yrityksessä henkemme. Minua pöyristytti, kun ajattelin sitä, sillä en ole niin rohkea kuin moni muu; mutta en uskaltanut näyttää pelkoani, sillä silloin olisi minulle käynyt huonosti. Toivoin yhä, että laiva laskisi johonkin laituriin, että voisimme hypätä maihin ja välttää kaiken hälinän, sillä Bud Dixonin kanssa ei ollut leikittelemistä.

"Mutta tunti toisensa jälkeen kului, kuljimme yhä eteenpäin eikä miestä kuulunut kannelle. Kun päivä alkoi sarastaa eikä Budia vielä näkynyt, heräsi meissä epäluulo. 'Hän pitää meitä ehkä pilkkanaan', arveli Hal, 'avaapa paperi!' Sen tein ja, kautta sieluni, siinä ei ollut mitään, paitsi pari sokerinmurua! Siitä syystä hän siis oli saattanut kuorsata koko yön niin rauhallisesti! Ovela mies, niin totta kuin elän. Hänellä on täytynyt olla käsillä kaksi aivan samanlaista paperia, jotka hän on vaihtanut aivan nenämme edessä.

"Hämmästyksemme ei ollut vähäinen, mutta pian meillä oli uusi suunnitelma valmis. Meistä näytti viisaimmalta hiipiä takaisin kajuuttaan, panna paperi entiselle paikalleen eikä olla huomaavinamme, että hän teeskennellyllä kuorsaamisellaan oli pitänyt meitä pilkkanaan. Emme tahtoneet poistua hänen vierestään; aioimme ensimmäisenä iltana maihinmenon jälkeen juottaa hänet juovuksiin, tarkastaa hänen vaatteensa, ottaa timantit ja, jos mahdollista, nitistää hänet hengiltä, sillä hän olisi aina ollut kintereillämme, riistääkseen meiltä takaisin saaliimme, emmekä olisi olleet

hetkeäkään varmat hengestämme. Tuuman onnistuminen oli minusta kuitenkin sangen epäilyttävää. Ei ollut vaikeata juottaa Budia juovuksiin, mutta mitäpä meitä hyödyttäisi, jos hakisimme ja hakisimme emmekä sittenkään löytäisi mitään.

"Yht'äkkiä juolahti mieleeni ajatus, joka miltei salpasi hengen minulta; mutta samassa muuttuikin mieleni taas iloiseksi ja kepeäksi. Pidin nimittäin saapastani kädessä, vetääkseni sen jalkaan, ja kun loin silmäyksen anturaan, johtui mieleeni salaperäinen pieni ruuvimeisseli. Muistatteko vielä sitä?"

"Se on tietty", huudahti Tom aivan kiihtyneenä.

"No, kun katselin korkoa, tiesin samassa, mihin Bud oli piilottanut timantit. Katsokaa tänne – tämä teräslevy tässä on kiinnitetty pienillä ruuveilla; ainoat ruuvit, jotka tuolla miehellä oli, olivat hänen kenkensä koroissa, ja kun hän tarvitsi ruuvimeisseliä, tiesin hyvin, mihin."

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.